

AZ ÁRNYÉKOMON INNEN ÉS TÚL.

Néha fájdalom vacog
a halántékomon.
Idegeim az életnek feszülnek,
mint ijedt gyermekujjak,
miat rémült asszonykezek
az utált száznak.

Jó volna:
Kltámolyogni önmagamból.
Pókéletre kelni egy sarokban
Megdermedni csillogó, zölds
gyíkruhában.
Figyelni mások árnyékát
magam: árnyéktalan.
Érezni és élvezni, hogy mások
élnék.
Érezni az élet titokzatos
szálait és látni az erőket.
Rádióhullámokat felfogni,
Madarak érverését vigyázni.
Figyelni fákbán a nedvkeringést,
érteni rejtett értelmet.
Tavaszi napot, sok tavaszi napot
inni.
Kicsinek lenni, nagynak lenni,
megismerni atomfontosságomat,
atomsemmiségemet.
Megcsókolni elieledett arcokat,
pattanó idegeket lazítani,
fájó feszülést oldani.
Mégfogni eltévedt gyermekek:
uttalan emberek ujjait.
Szeretni, akít nem szeretnek.
Szeretni a nemszeretők helyett.
Kilépni önmagamból
a végtelen sugárzásba,
megaranyozni tavaszi,
rügyerjesztő levegőt
s szétremegni fejlődő, apró
buzacsírákon.

(Budapest.)

LÁNG MARGIT.